

Найбільша увага лобістів сконцентрована саме на Комісії Європейського Союзу, виходячи з того, що це єдиний орган, наділений правом законодавчої ініціативи. Кожен інститут Євросоюзу має «консультативні комітети». Лобіювання інтересів через останні вважається найдемократичнішим механізмом впливу.

Особливості світової політики породжують нестійкий розвиток функціонального та інституціонального аспектів міжнародного лобізму. Ці властивості відображають універсальну технологічну сутність даного явища. У свою чергу, варіативний вплив середовищних особливостей світополітичного рівня призводить до зміни основних компонентів міжнародного лобізму: суб'єктів, об'єктів та методів.

Таким чином, дослідження міжнародного лобізму та його проявів має багатоаспектний підхід. Тим не менш систематизація і дослідження лобізму на міжнародному рівні є маловивченим предметним полем у вітчизняній науці. Беручи до уваги практичну та наукову значимість, проблеми, що розглядалася в нашій роботі очевидною є її перспективність.

Список використаних джерел:

1. Варшавський Р. Б. Лобізм в державних структурах (на прикладі Європейського Союзу) [електронний ресурс] / Р. Б. Варшавський. – Режим доступу: // <http://www.finsettings.com/statt/407-lobzm-v-derzhavnih-strukturah-na-priklad-yevropeyskogo-soyuzu.html>
2. Васильєва В. К. вопросу о сущности международного лоббизма / В. Васильєва // Власть. – 2012. – № 2. – С. 174-176.
3. Головина А. Международное лоббирование как инструмент поддержки российского бизнеса за рубежом / А. Головина // Экономика и политика. – 2009. – № 7(56). – С. 47-49.
4. Тихомирова Є. Лобізм як складова міжнародного PR / Є. Тихомирова // Політичний менеджмент. – 2005. – № 1 (10). – С. 143-151.

Лифарь А.О.

студентка,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

РІВЕНЬ ДОВІРИ УКРАЇНЦІВ ДО УКРАЇНСЬКИХ, РОСІЙСЬКИХ І ЗАХІДНИХ ЗМІ У ХХІ СТОЛІТТІ (ЗА МАТЕРІАЛАМИ ЦЕНТРУ РАЗУМКОВА)

Одним із показників ефективності роботи ЗМІ є рівень довіри до них населення. Дані Центру Разумкова дають можливість прослідкувати, як змінювалося ставлення до інформації, що подається українськими, російськими та західними ЗМІ у ХХІ столітті, тобто протягом останніх п'ятнадцяти років, та яким чином останні події військового протистояння впливають на сприйняття інформації з цих джерел.

Спільною тенденцією щодо українських ЗМІ є те, що громадяни в цілому довіряють їм протягом усього досліджуваного періоду. У загальному кількість тих, хто їм цілком чи частково довіряє, складала у різні роки обраного періоду від 67,5% до 77,6% [1]. Проте у березні 2015 року кількість тих, хто цілком чи повністю не довіряє українським ЗМІ, сягнула дуже високої позначки у 43,6%. Одночасно рекордно низьким виявився відсоток українців, які цілком чи повністю довіряють своїм засобам масової інформації – 50,2%, і з них повністю довіряють лише 5,7% (для порівняння – у 2013 році повністю довіряло 10,5%) [2]. Таке різке скорочення, майже удвічі, кількості тих українців, які довіряють власним ЗМІ, та одночасне зростання рівня недовіри показує, що суспільство потребує принципово інших способів та прийомів подачі інформації. В умовах військового конфлікту ЗМІ повинні не бути просто рупором пропаганди, а намагатися відверто говорити про проблеми та шляхи їх подолання. Інакше падіння довіри до вітчизняних ЗМІ може негативно вплинути на загальне сприйняття ситуації та ускладнити процеси соціальної інтеграції.

Рівень довіри українського населення до російських ЗМІ різко змінився у період з 2013 року до березня 2015. Якщо в 2013 році рівень тих, хто цілком чи частково довіряв російським ЗМІ, складав 45,7%, і цей показник із невеликими відхиленнями зберігався з початку століття, то в березні 2015 року їх кількість одразу зменшилася до 7,7%. Натомість частка українців, які цілком чи повністю не довіряють їм, зросла до 83,2% [3]. Свою роль тут зіграла позиція української влади, яка заборонила мовлення найпопулярніших провладних російських телеканалів на території України. Це також є очікуваною реакцією на військову агресію Росії щодо східних регіонів України та масовану пропаганду, направлену на виправдання цих дій.

Цікаво зазначити, що особливий статус у свідомості українців упродовж досліджуваного періоду XXI століття мають західні ЗМІ. У ставленні до них найбільш високий відсоток тих, хто не визначився чи байдужий: він коливався у різні роки від 34,9% до 20% [4]. Також українці частіше віддавали перевагу відповідям «скоріше довіряю» та «скоріше не довіряю», що у цілому свідчить про більший рівень невизначеності. Це може бути пояснене тим, що українці менш обізнані із західними ЗМІ. Деяка відстороненість пов'язана із декількома причинами: по-перше, менша представленість західних ЗМІ у інформаційному просторі України, по-друге, мовний бар'єр, що заважає українцям дізнаватися новини із іншомовних джерел, по-третє, впливає традиційний інтерес українців до вітчизняного інформаційного продукту та пересторога щодо малознайомих джерел.

Необхідно пам'ятати, що останнє опитування, що проводилося Центром Разумкова у березні 2015 року, охопило територію України, за винятком Криму та тимчасово окупованих регіонів Луганської та Донецької області, які завжди мали особливий статус у ставленні до засобів масової інформації, що також могло вплинути на зміну орієнтацій.

Самі громадяни мають виробити критичне ставлення до будь-яких засобів масової інформації, незалежно від їх походження. Це дозволить українцям протистояти будь-якій пропаганді та маніпуляціям, які є невід'ємною частиною

сучасного інформаційного простору. Результати опитувань свідчать, що українці по-різному ставляться до ЗМІ різних країн, що є результатом як традиційних уявлень, так і об'єктивних їх особливостей.

У цілому проаналізовані нами дані говорять скоріше про розчарованість та байдужість українців ХХІ століття, аніж про позитивну взаємодію суспільства із «четвертою владою». Водночас очевидно, що рівень довіри українців до ЗМІ сильно залежить від зовнішньої і внутрішньої політики; за останні декілька років він зазнав різких змін через військове протистояння з Росією і пов'язані із цим дії української влади. Незважаючи на все це, українці досі зберігають диференціацію у ставленні до ЗМІ, що належать до різних країн.

Список використаних джерел:

1. Чи довіряєте Ви ЗМІ України? (динаміка, 2000-2013) [Електронний ресурс] / Соціологічне опитування. – Центр Разумкова. http://www.uceps.org/ukr/poll.php?poll_id=87 (07.10.2015).
2. Зараз я називатиму окремі соціальні інституції. Якою мірою Ви їм довіряєте? [Електронний ресурс] / Соціологічне опитування. – Центр Разумкова. http://www.uceps.org/ukr/poll.php?poll_id=1030 (07.10.2015).
3. Чи довіряєте Ви ЗМІ Росії? (динаміка, 2000-2013) [Електронний ресурс] / Соціологічне опитування. – Центр Разумкова. http://www.uceps.org/ukr/poll.php?poll_id=86 (07.10.2015).
4. Чи довіряєте Ви західним ЗМІ? (динаміка, 2000-2013) [Електронний ресурс] / Соціологічне опитування. – Центр Разумкова. http://www.uceps.org/ukr/poll.php?poll_id=85 (07.10.2015).

Слободян О.Ф.

здобувач,

*Центр перспективних соціальних досліджень
Міністерства соціальної політики України
та Національної академії наук України*

ВОЄННА ПОЛІТИКА КРАЇН СНД: АМБІВАЛЕНТНІСТЬ СУТНІСНИХ ХАРАКТЕРИСТИК

Воєнна політика є складником цілеспрямованої діяльності соціального суб'єкта, спрямованої на перетворення довколишнього соціального середовища відповідно до його уподобань за допомогою силових (збройних) інструментів, головним з яких була й залишається держава. Осмислення природи воєнної політики є чітко сформованим напрямком політологічних досліджень. На цій основі виникла воєнна політологія, що досліджує широке коло питань застосування державою збройної сили з метою задоволення інтересів правлячого суб'єкта.

Узагальнення вітчизняних та зарубіжних теоретичних підходів дає змогу розрізнити дві чітко сформовані платформи осягнення сутнісних витоків та